

fuldt og helt har været besjælet af ét fælles ønske: at smadre fremskridtspartiet. Herfra har det ikke været nogen undtagelse med de to, der sad på Glistrups venstrefløj – Ingerslev og Suenson. Ejheller midt for eller til højre. Her sad embedsmændene (dommere og anklagere). Og bedre var det ikke i ryggen med journalister, der vidste, at deres redaktioner bare var interesserede i at få et eller andet – selv om det så ikke var sandt – som satte Glistrup i gabestokken. Værst var den Ritzauemand, som fodrede langt de fleste blade (samt Danmarks radio og tv), og hvis hele udseende og fremtræden lyste langt væk af venstrefordrejet socialistjesuitisme. Normalt fortav han, hvad der var fremført af Glistrup. Aldrig gengav han det loyalt.

6. De foregående afsnit beskrev de såkaldte forsvareres Rane Jonsen taktik.

Men loven indeholder en aldeles klar og utvetydig regel om, at på den måde kan man ikke holde den tiltalte uden for sagen. Det er trods alt ham og hans skæbne, det hele drejer sig om. Derfor fastslår retsplejeloven udtrykkeligt, at også den anklagede kan få fremført sine synspunkter.

Bestemmelsen står i § 738. Efter nogle udtalelser om forsvarere hedder det i stykke 1, sidste punktum, ordret: »Sigtede er berettiget til selv tillige at tage ordet til sit forsvar«.

Glistrup lagde ingensinde skjul på over for landsretten, at han ville gøre brug af denne ret. Han påviste i det ene brev efter det andet, hvordan forsvarsindlæggene reelt blot var en »anklagetale nummer to«, og hvordan forsvarerne undlod at tage hensyn til det, som Glistrup ønskede fremført.

Den 1. maj 1981 kunne retten ikke længe udskyde Glistrups adgang til at få ordet. Suenson blev nemlig den dag færdig med sit overfladeskøjteløb.

Glistrup bad om frist til at samle sit materiale sammen og formulere det nærmere. Anklagerne fik i sin tid 2½ måned til at forberede deres første indlæg og 18 dage til deres andet – helt overensstemmende med, hvad de begærede. Og de havde i årevis ikke haft andet job end netop Glistrup-sagen.

Retten fastslog imidlertid, at Glistrup »ikke kunne siges overhovedet at have krav på nogen udsættelse« til forberedelse af sit indlæg. At maj måned er folketingsårets travleste og mest hektiske med stribevis af afgørel-

ser og afstemninger, ville retten heller ikke tillægge betydning.

Væsentligst på grund af forhold hos retten selv blev det imidlertid den 11. maj, før Glistrup fik ordet.

Han indledte med at hamre fast, hvori sagens problemstilling bestod. Selv noget så grundlæggende var nemlig aldeles blevet forsømt i vidtløftigheder og uklarheder, som anklagere og forsvarere havde svuppet rundt i. Så sent som i anklagerens afsluttende indlæg havde denne – uden at blive modsagt i Suensons duplik, der helt igennem var en tynd kop te – hævdet, at det strafbare var indgåelsen af de påståede proformaaftaler. Enhver har imidlertid lov til at indgå alle de fiktive arrangementer, han eller hun vil. Det afgørende strafferetligt er, om den i sagen tiltalte mod bedre vidende har videregivet sådanne aftaler til myndighederne, som var de ægte. Og allerede når problemet – som det virkelig var – for første gang i de mange retsmøder sattes på rette plads, var man et stort stykke nærmere Glistrups frifindelse. I masser af tilfælde var det nemlig ikke Glistrup, men andre – ofte statsautoriserede revisorer – der havde udfærdiget de pågældende selvangivelser. Og mens begivenhederne virkelig udspillede sig, havde myndighederne hundredvis af gange efter indgående undersøgelser godkendt aftalerne som ægte. I de tilfælde, hvor Glistrup havde medvirket til at give de pågældende oplysninger om, at aftalerne var, som det entydigt fremgår af alt samtidigt bevismateriale, kunne han derfor ikke på nogen måde siges at have handlet strafbart – han gjorde bare, hvad der dengang var myndighedernes klare og entydige opfattelse. Den ændrede sig først efter, at aktionen mod Glistrup efter focusudsendelsen havde vist, at der intet var at klandre Glistrup – medmindre man hengav sig til det skinbarlige fiktionsnonsens. Og det gjorde myndighederne så, men først efter at alt, hvad sagen drejede sig om, for længst havde udspillet sig. Alle anklager mod Glistrup er således, at man med lang tilbagevirkende kraft nu vil have ham straffet for, hvad alle anså for fuldt lovligt dengang, der blev indgivet de selvangivelser og aktieselskabsoplysninger, som anklageskriftet (fra 1974) påstår skulle være fiktive.

Efter at have sat problemet på plads – under rettens udtrykte mishag – gik Glistrup